

БАРОНЪ

(Детски спомени)

Не знамъ, кой името му далъ,
Но сполучливо го избралъ:
Баронъ е славно куче! —
По цвѣтъ кафяво, снажно, —
Отмѣрено и важно. —
Изъ двора то наднича.

Какъ кротко гледа и мълчи!
Очитъ му не сж очи
На звѣрь: тѣ тѣй сж умни!
Едва не проговарятъ
И чудно се затварятъ
Въ игритъ наши шумни.

То трепва и, като по знакъ,
Залайва радостно и пакъ
Смълчава се; застава
Самичко срѣдъ децата,
Събрани отъ махлата,
Следи ни, не престава.

Какво ли искаше тогазъ
Да каже съ погледи на насъ?
— Баронъ! Баронъ! — неспирно
Възсѣдахме го ние; —
То слага се, извие,
Стои и слуша мирно.